

Paris konference panel 2: Unge afrikanere præsenterer, hvordan de vil forandre og løfte Afrika

Ikke korrekturlæst

8. november 2025 (EIRNS) – Schiller Instituttets kor åbnede det andet panel i »Afrikas frigørelse og den Globale Majoritet – en udfordring for Europa«, en to-dages konference i Paris arrangeret af det franske parti *Solidarité et Progrès*, med et livligt og smukt firestemmigt arrangement af »Nkosi Sikelel' iAfrika« (Gud velsigne Afrika), som er Sydafrikas nationalhymne.

Panelet blev modereret af Sébastien Perimony.

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, indledte med en magtfuld hovedtale om »Den nye verdensøkonomiske orden baseret på princippet om *coincidentia oppositorum*« (præsenteres i et separat afsnit).

De øvrige otte talere i panelet var – med en enkelt undtagelse – unge afrikanere fra Sydafrika, Elfenbenskysten, Den Demokratiske Republik Congo, Niger og Ækvatorialguinea. De repræsenterede bl.a. nukleare specialister, undervisere, historikere og fredsaktivister og beskrev, hvordan de organiserer sig for at transformere og udvikle Afrika.

Princy Mthombeni, sydafrikansk statsborger og grundlægger af organisationen Africa4Nuclear, gav sin tale titlen »Africa Must Go Critical« (Afrika skal blive kritisk) og sagde: »I den nukleare verden betyder det, at en reaktor er blevet kritisk, når den har nået en selvopretholdende kædereaktion – strømmen flyder, systemet lever ... Og det er præcis, hvad jeg ønsker for Afrika – at vores nationer bliver kritiske. At nå det

selvopretholdende punkt, hvor vores vækst, vores innovation og vores fremskridt drives af vores egen kapacitet, ikke af ekstern tilladelse eller lånt energi.« Hun spurgte: »Hvad betyder Afrikas frigørelse for Europa? ... Det betyder at gå fra hjælp til alliance – fra at se Afrika som en modtager til at se Afrika som en medarkitekt af fremtiden.«

N'godo Filomene Ebi, ph.d. i moderne internationale relationer ved det historiske institut på Alassane Ouattara-Universitetet i Bouaké, Elfenbenskysten, bemærkede, at indtil begyndelsen af det 20. århundrede lå de store anlægsprojekter i Elfenbenskysten i hænderne på vestlige magter, hovedsageligt Frankrig. Fra 1994 til 2024 er Kina imidlertid trådt frem som en central aktør med omkring 30 store udviklingsprojekter, såsom motorvejen Abidjan–Bassam og Soubré-vandkraftværket på 275 MW, der åbnede i 2017 og på det tidspunkt var landets største kilde til vandkraft. Kina arbejder også på planlagte og igangværende projekter, herunder Gribo-Popoli-vandkraftværket, et projekt til forbedring af drikkevandsforsyningen i 12 byer, og opførelsen af Abidjans fjerde bro, som nu er færdiggjort. Disse projekter viser den store rolle, Kina spiller i Elfenbenskysten – som i mange andre afrikanske lande – når det gælder at bistå og medvirke til at styre deres udvikling.

Dora Muanda, rådgiver for pædagogisk innovation og evaluering i Den Demokratiske Republik Congos (DRC) undervisningsministerium, gav et overblik over nogle af de reformer, ministeriet aktuelt gennemfører. **Zenobita Manganga**, fredsaktivist ligeledes fra DRC, beskrev på første hånd de rædsler, den igangværende krig i Congo medfører. Hun var vidne til, at hendes mor blev dræbt foran hende, og hendes far blev også dræbt. Hun hævder, at krigen kan tilskrives Rwandas præsident, Paul Kagame, der støtter den oprørske gruppe M23, som angriber DRC. Hun sagde, at denne krig – sammen med konflikterne i Sudan og Palæstina – må stoppes; den har ødelagt hendes liv. »Fred og retfærdighed« skal genoprettes.

Chekaraou Halidou Namaiwa, en panafrikanist fra Niger, talte om at mobilisere unge i Afrika mod nykoloniale strukturer, og om hvordan den patriotiske ånd 65 år senere igen vokser blandt Afrikas unge, fordi de ved, at deres umiddelbare overlevelse afhænger af kontinentets fremtid. Dernæst talte **Mariano Nguema Esono Medja**, professor i internationale relationer ved Det Nationale Universitet i Ækvatorialguinea, om behovet for forståelse og fred i Afrika som forudsætning for fred andre steder. Han sagde, at problemet er manglen på en fredskultur, og at vi derfor må uddanne unge i fred.

Den sidste taler var **Odile Mojon**, repræsentant for Schiller Instituttet (Frankrig), der gennemgik forløbet omkring Israels folkemord på palæstinenserne og argumenterede for, at der ikke længere kan herske tvivl herom. Hun drøftede kampen mod apartheid i Sydafrika og hvordan evnen til at genoprette forbindelsen til denne kamp står i kontrast til situationen i Palæstina, hvor der efter hendes opfattelse ikke er et reelt ønske om fred. Hun påpegede bl.a., at palæstinenserne ikke blev inviteret til våbenhvileforhandlingerne under den daværende amerikanske præsident Donald Trump. Nu er der imidlertid en politisk introspektion – en »sjælesøgen« – i gang, illustreret ved, at 60 % af amerikanerne ifølge hende mener, at Israel begår folkemord, og at støtten til Israel er ved at bryde sammen. Der er derfor potentiale for en sejr over det onde, givet denne ændring; Oase-planen har siden 1975 været en nøgle i denne sammenhæng.

Under en livlig spørgerunde opfordrede Helga Zepp-LaRouche – som svar på et spørgsmål om relationer mellem afrikanske nationer, der står på modsatte sider – alle i salen til at skabe en massebevægelse i Afrika og oprette ungdomsbevægelser overalt for at kræve *coincidentia oppositorum* (sammenfaldet af modsætninger).

På et andet spørgsmål om platonisk kontra aristotelisk tænkning – og om der er noget i den aristoteliske tradition, der er værd at bevare – svarede Zepp-LaRouche: Selv om der kan

findes enkelte nyttige elementer hos Aristoteles eller Kant, må man stille spørgsmålet: »Hvilken tænkemåde skaber fremskridt?« Platonisk tænkning involverer hypoteser og kreativitet. Hun sagde: »I Vesten befinder vi os i en dyb mørk tidsalder; vi er nødt til at skabe en ny renæssance ved at vende tilbage til de bedste aspekter af fortiden. Vi har brug for en dialog mellem kulturer og en ny renæssance, som er dedikeret til at fejre det, der er opnået.«

Credit: PICRYL | License details